

LICHT

Koud was het deze morgen toen ik naar de bakker fietste. Maar wat een mooie heldere dag! We zaten net aan de ontbijttafel toen de telefoon ging. 'Het is Mario,' zegt mijn vrouw.

'Dag Mario. Lang geleden. Hoe gaat het nog met jou?' 'Goed en niet goed,' antwoordt mijn vroegere loopvriend, 'mijn vader is overleden.'

Ik zag de vader van Mario onmiddellijk weer voor mij. 'Hij was een warme, zachte man,' zeg ik. 'Ik herinner mij nog hoe hij me meenam naar de Jonge Crosser.'

Maar het kan ook een van de zomeratletiekwedstrijden zijn geweest die onze club inrichtte. Het was een smalle bochtige weg die we namen. 'Hier zitten zeker nog Duitsers weggestoken,' zei de vader van Mario.

Hij zag eruit als een rocker uit de jaren vijftig. Met zware bakkebaarden. Het gezin van Mario woonde op een klein pleintje met in het midden een grasperk en bomen. Veel later, toen zij daar niet meer woonden, fietste ik wel eens rond het pleintje. Probeerde mij te herinneren waar Mario had gewoond. Het pleintje behoort tot de sociale woonwijk ontworpen door onder meer architect Oscar Van de Voorde, een van de oudste vormen van sociale woningbouw van deze stad. Wat was het heerlijk om op te groeien op de pleintjes die door wegelingen met elkaar waren verbonden. Er in de winterse koude rond te zwerven. Een grote reep melkchocolade gewikkeld in zilverpapier te krijgen van de tante van een van mijn vrienden. Bij Adèle kleine trapjes op, voor een kwartje, een grote munt met een gaatje erin, een muilentrekker te kopen.

'Tuppen, hielen,' zegt Luc wanneer we tijdens de workout onze enkels verstevigen. De uitdrukking hebben we geleerd van het schoenmakertje dat op hetzelfde pleintje als Mario woonde en gezeten tussen een enorme berg schoenen de tippen en de hielen met krijt markeerde.

'C'est dur de mourir au printemps, tu sais,' zingt Brel. Maar is er een mooier moment om terug te keren naar het licht dan de ontluikende lente?

Johan De Vos